

Ինչո՞ւ ուրեմն, հերեօթիկոսներու և մեղաւորներու նման, ինչո՞ւ այդպէս պիտի կենար Ս. Սաչի Գաւիթին սեմին առջեւը. սատանը անոր ապագայ փառքին և հրեշտակաց ձեռքով հիւսուած երկնաւոր պսակին նախանձելով աստուածային փառախէն յափշտակող գայլի մը նման, իր նենգաւոր ազդեցութեամբը անոր կ'արգիլէր մտնել հրաշալի Սրբավայրին ազատարար շրջավայրին մէջ: Ան է որ զրկած է այն երկու չարաշուք ազոռաները՝ *հրեպի*(*) եւ յաւիտենական գիշերին զաւակները, որ իւրաքանչիւր քայլի անոր վըրայ կը խոյանային և իրենց թեւերովը կը դպչէին անոր տոբոյն այտերուն, սպառնալով անոր աչքերուն իրենց արիւնարբու կտուցովը...: Ահա թէ ինչո՞ւ համար խեղճ նորընծան զգետնուած և գրեթէ նուազկոտ կը վարանի Ս. Սաչի սեմին վրայ:

Բայց բարի արբայ մը երկնային նախագգեցութեամբ իր քովը կենալով՝ և նշմարելով անոր ներքին տազնապնները կը կարկառէ իր օգնական ձեռքը: Երիտասարդ վանականը ուրախութեամբ կ'ընդունի իրեն ընծայուած օգնութիւնը եւ առաջնորդութեամբ արբային, վատահօրէն կը մտնէ նախ Ս. Սաչի մատուռը և յետոյ Ս. Գերեզմանը:

Վերջացած է, բոլորովին եւ յանկարծօրէն աներեւութացած են Հարպիայք (*harpines*)(**), սե թոչունները թոչելով կը վերագառնան օրհասի եւ խաւարի երկիրը: Նորընծայ վանականը այլևս չի վարանիր, իր

(*) *Lus* դիցաբանութեան, *erèbe* կ'ըսուի այն խաւարչսին վայր որ կը սարածուի երկրին սակ, դժոխէն վեր:

(**) Այս անուամբ կը հասկցուին դիցաբանութեան մէջ երեք թեւաւոր հրեցներ, որ ունէին կնոջ դէմք, անգղի մարմին եւ սուր մագիլներ: